

РЕШЕНИЕ

№ 3449

гр. София, 22.05.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 14.09.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **122** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.68 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.)
Образувано е по жалба на Национална здравно – осигурителна каса срещу Решение № 444 / 19.11.2015 г. по преписка № 430 / 2014 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, пети постоянен заседателен състав, в частта му, с която по повод на жалба то Н. А. А. с оплакване за дискриминация по признак „Увреждане“, е установено, че с неосигуряването на пълно или частично заплащане на изискуеми медицински изделия във връзка с лечението на нуждаещите се от поставянето им пациенти с установена диагноза „Сколиоза“, Национална здравно – осигурителна каса е допуснала нарушение на чл.10 и чл.11 от Закона за защита от дискриминация.
С влязло в сила Определение № 1705 / 24.03.2016 г. на състава са оставени без разглеждане като процесуално недопустими изцяло жалбата на Министъра на здравеопазването, както и жалбата на Национална здравно – осигурителна каса срещу Решение № 444 / 19.11.2015 г. на КЗД, в частта му, с която се дават препоръки, като производството в тази му част е прекратено.
Жалбоподателят, Национална здравно – осигурителна каса, чрез юрк. Д., твърди, че решението е неправилно и моли да бъде отменено. Излагат се съображения, във връзка с ограниченията на бюджета на касата. Сочи, също така, че са налице и други заболявания в областта на кардиологичните, неврохирургичните, ортопедичните и др.,

по отношение на които съответните импланти не се поемат от касата. Счита, че „достъпна медицинска помощ“ по смисъла на чл.52, ал.1от Конституцията, не означава евтина медицинска помощ и нейната достъпност не се покрива единствено от белега цена. Моли за присъждане на разноски пи списък.

Ответникът- Комисията за защита от дискриминация, чрез процесуални представители, юрк. Б. и юрк. А., оспорва жалбата, моли същата да бъде оставена без уважение. Счита, че неизпълнението на задължението на държавните органи не може да бъде оправдано с липсата на финансови средства. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на жалбоподателя.

Заинтересованата страна, министерство на здравеопазването чрез юрк. Л., смята жалбата за основателна и подкрепя становището на юрк. Д..

Заинтересованата страна, Н. А. А., по чиято жалба е била образувана преписката през КЗД, чрез адв. П., излага аргументи в подкрепа на оспорения административен акт. Обръща внимание, че с издаденото впоследствие Решение № РД-НС-04-13 от 10.02.2016 г. на Надзорния съвет на НЗОК всъщност се изпълняват препоръките на КЗД и процесните импланти биват заплащани от касата.

Прокуратурата на РБ, редовно и своевременно уведомена чрез СГП, не встъпва в производството.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, Административен съд София – град, Второ отделение, 35 – ти състав, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

По отношение на ПРОЦЕСУАЛНАТА ДОПУСТИМОСТ на жалбата, съдът приема следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата срещу оспореното решение, е НЕОСНОВАТЕЛНА по изложените по-долу съображения:

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт съгласно чл. 65, т. 1 във връзка с чл. 48, ал. 2, т. 3 и чл. 65 от ЗЗДискр.

Компетентността на КЗД е уредена в разпоредбата на чл. 47 ЗЗДискр., където са регламентирани правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите.

Решението е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му съгласно разпоредбите на чл. 65 и чл. 66 от ЗЗДискр и не е налице предпоставка за отмяна на атакувания акт съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК.

По отношение на наличието на съществени процесуални нарушения, налагащи отмяната му по чл.146, т.3 от АПК, съдът установява следното:

Видно от проведеното проучване, органът е извършил пълно, обективно всестранно изясняване на релевантните за случая факти, при съблюдаване на формулираното в чл. 9 от ЗЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация. В решението са изложени съображенията, обосноваващи постановеният правен резултат. Съдържанието на акта

сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства съгласно чл. 36, ал. 3 от АПК, а в изпълнение на чл. 35 от АПК е обсъдила обясненията и възраженията на страните. С оглед изложеното, настоящият съдебен състав счита, че КЗД е изпълнила регламентираната процедура, като е осигурила в пълна степен правото на защита на страните. Установените в административното производство факти се подкрепят от доказателствения материал, поради което се възприемат от настоящия съдебен състав като доказани и съответстващи на обективната истина.

След преглед на проведената процедура, съдът счита, че е спазен реда, предвиден в раздел първи на ЗЗДискр. и не са налице съществени процесуални нарушения, налагащи отмяната на акта по чл. 146, т. 3 от АПК.

При събраните по делото доказателства, съдът счита, че оспореното решение е издадено и при правилното приложение на материалния закон, съответно отговаря и на целта на същия, поради което не са налице основания за отмяна и съгласно чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република Б. е страна.

По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

Непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими / чл.4, ал.3 от ЗЗДискр./

В същото време чл.7 от закона сочи хипотези, в които се приема, че не е налице дискриминация, като относимата към процесния случай, разпоредбата на чл.7, ал.1, т.14 от ЗЗДискр., съгласно която не представляват дискриминация „специалните мерки в полза на лица или групи лица в неравностойно положение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 с цел изравняване на възможностите им, доколкото и докато тези мерки са необходими“.

Не само, че мерките в подкрепа на лица в неравностойно положение не се приема за дискриминация, но законът създава и задължения за органите на държавна власт, обществените органи и органите на местното самоуправление във връзка със създаването на мерки, които да компенсират неравенството, което съществува за някои лица, във връзка с определени фактори, в случая с жалбоподателя - наличието на увреждане.

Съгласно чл.10 от ЗЗДискр. „ При осъществяване на правомощията си държавните органи и органите на местното самоуправление са длъжни да предприемат всички възможни и необходими мерки за постигане целите на този закон.“

Съгласно чл. 11 от ЗЗидкр. „ Органите на държавна власт, обществените органи и органите на местното самоуправление предприемат мерки по смисъла на чл. 7, ал. 1, т. 14, когато това е необходимо за постигане целите на този закон.“

Фактически неравностойното положение на сезиралото комисията лице по отношение на здравословното му състояние не е спорно. Не е спорна и принадлежността му към групата на лицата, които страдат от тежки форми на гръбначни изкривявания / сколиоза/, нуждаещи се от оперативна форма на лечение, а също така, и че прогресивното развитие на тези заболявания налага адекватна и навременна оперативна намеса, която следва да предотврати животозастрашаващи състояния. Не е спорно и, че при тази установена диагноза оперативното лечение с използване на скъпо струващи медицински изделия /двусегментни спинални импланти и полисегментни импланти/ е единствената форма на лечение и начин за овладяване на заболяването.

По делото не се спори и, че към датата на издаване на процесното решение на КЗДискр. НЗОК покрива само стойността на дейностите, посочени в диагностично – лечебния алгоритъм на Клинична пътека № 205, но не заплаща стойността на скъпоструващите медицински изделия, вкл. поставените на жалбоподателя импланти. Към датата на решението, тези медицински изделия не са били включени и в списъка с медицински изделия, които НЗОК заплаща извън стойността на клиничните пътеки по чл.45, ал.3 от Закона за здравето осигуряване, въпреки, че е допустимо включването им, предвид което и неоснователно е твърдението за липса на нормативно установено правомощие, което да дава право на НЗОК да предприеме съответните действия за осигуряване на необходимото лечение.

Съгласно разпоредбата на чл.52, ал.1 от Конституцията на РБ гражданите имат право на здравно осигуряване, гарантиращо им достъпна медицинска помощ, и на безплатно ползване на медицинско обслужване при условия и ред определени със закон. Правилно КЗД приема, че достъпна е медицинската помощ, чиято цена всеки може да заплати, когато се нуждае от нея за своето здраве и не може да се лиши, когато е в обективно материално затруднение. Достъпността на медицинската помощ се свързва с равните възможности по отношение на всички граждани, които я получават.

След като възможността за повлияване на здравето на диагностицираните със заболяване сколиоза е именно чрез извършването на оперативна намеса, включваща и скъпоструващите импланти, като без нея съществува риск от животозастрашаващи състояния, то тази грижа следва да бъде включена в достъпната медицинска помощ.

От една страна, диагностицираните с това заболяване са в уязвима група по признак „увреждане“.

От друга страна, НЗОК е сред държавните органи, който като орган на изпълнителна власт е сред правоимащите да предприеме специални мерки в полза на лица или групи лица в неравностойно положение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗД с цел изравняване на възможностите им, доколкото и докато тези мерки са необходими (чл. 7, ал. 1, т. 14 от ЗЗД), следователно той е сред лицата, на които тежи задължението по чл.10 и чл.11 от ЗЗДискр., цитирани по-горе.

Установено е и че съществува и нормативната възможност НЗОК за заплаща стойността на тези медицински изделия извън стойността на клиничните пътеки по реда на Методиката за условията и реда за договаряне на стойността на медицинските изделия, предназначени за заболявания, включени в списъка по чл.45, ал.3 от ЗЗО, и на медицинските изделия, които се заплащат в условията на болничната медицинска

помощ, обн. ДВ, бр.3 / 10.01.2014 г. Правилно в решението е установено, че към издаването му се заплаща стойността на 15 групи медицински изделия по реда на посочената методика, но също така, правилно е посочено, че липсват аргументи от страна на НЗОК защо именно медицинските изделия за това заболяване не са включени в този списък и защо така определеният финансов недостиг засяга именно тях, което е следвало да се докаже от ответника в производството пред КЗД по реда на чл.9 от ЗЗДискр.

На практика тази възможност е доказана и с издаденото впоследствие, след постановяване на оспореното решение на КЗД Решение № РД-НС-04-13 от 10.02.2016 г. на Надзорния съвет на НЗОК, с което всъщност се изпълняват препоръките на КЗД и процесните импланти биват заплащани от касата.

Предвид горното, съдът счита, че бездействието на НЗОК във връзка с приемането на специални мерки по смисъла на чл.7, ал.1, т.14 от ЗЗДискр. в полза на лица или групи лица в неравностойно положение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 с цел изравняване на възможностите им, доколкото и докато тези мерки са необходими, каквито нормативната уредба допуска да бъдат приети чрез включването на стойността на имплантите в списъка на медицински изделия, заплащани от НЗОК по горната методика, представлява нарушение на чл.10 и чл.11 от ЗЗДискр.

В съответствие със задълженията си сезираният държавен орган е осигурил възможност на жалбоподателя да докаже твърдяната от него дискриминация, след което е постановил решението си. В решението са изложени мотиви, обосноваващи постановения от комисията правен резултат. Съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства поотделно и в тяхната съвкупност. В резултат е установила, че събраните в хода на административното производство доказателства подкрепят твърденията на жолбжпждотила.

Фактичката обстановка е напълно изяснена от административния орган. Изводите, които прави КЗД въз основа на релевантните за административния спор факти са правилни.

Предвид изложеното и като провери законосъобразността на акта по реда на чл. 168 АПК съдът в настоящия състав намира, че решението е издадено от компетентен орган и в установената форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила; същото е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което липсват основания за отмяната му.

При този изход на спора, право на разноски има ответникът. Такива са своевременно поискани от юрк. А. в писменото ѝ становище по жалбата от 08.09.2016 г. за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 35- ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Национална здравно – осигурителна каса срещу Решение № 444 / 19.11.2015 г. по преписка № 430 / 2014 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА Национална здравно – осигурителна каса да заплати на Комисията за защита от дискриминация разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300

/триста/ лв.

Препис от решението, на основание чл. 138 АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14- дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: